



ceducere, & exhibere, ita singulariter D. eius conf. 306. num. 6. vers. & cum de facili probari possit. Alciat. d. resp. 492. n. 34. vers. & dicitur colluisse, & est text. in d. l. si servus plurium §. si quis ante, ff. de legat. 1. ibi, vel minus plene defendit causam, & Molin. ubi proxime n. 9. & à consequente quando fuit contumax, l. quia repudiante §. fin. ff. de inoffic. testam. l. per lusorin, §. quoties, ff. de appell. & Lideo ff. de evic. l. 1. preses. C. de transact. ultra supra dictos in specie Peregr. de fideicommiss. d. art. 53. n. 47.

337 Idem etiam erit, ubi appellationem omisit in casu, qui illam permittebat, vel etiam interpositam deseruit, Alexan. in d. §. divi. n. 9. ad fin. vers. non obstat. quod sententia. Ripa n. 62. Loza. n. 113. vers. 9. & ult. Cratus n. 39. vers. secundo fallit. Mol. ubi proxime n. 10. declarat optime Pinel. supra sub n. 5. limit. 3. vers. & hoc eorum declaratio, ubi late comprobatur Ant. Gomez. in l. 50. Taur. n. 32.

338 Ac pariter quando sententia fuit lata adversus administratores huiusmodi, primum locum habentes ob aliquod particulare factum proprium ipsorum, & dependens à voluntate propria, tunc sententia adversus eos lata non præjudicabit successoribus, vel iis quibus aliàs si recta lata fuisset, præjudicium generasset ex propria vi, & natura ipsius. Exemplum in renuntiatione, super qua fundatur sententia, non in alio iure litigantis, nam tunc non parit exceptionem rei iudicatae alteri agenti ex diversa causa, à qua jus suum provenit, juxta l. cum quaritur 21. & seqq. ff. de exceptione rei iud. Paris. consil. 5. n. 37. l. 1. probatur ex verbis Bal. in l. 2. n. 5. C. quibus res iud. non nocet, n. 8. Pinellus ubi sup. sub n. 50. post prin. lim. 2. vers. lim. 2. ut hac concl. allegat text. quem dicit notabilem in l. 1. §. si quis sub conditione, ff. ut legatorum seu fideic. nom. cavea. Peregrin. de fide d. art. 53. n. 6. faciunt quæ Alexan. in l. sape num. ... cum precedentibus & sequentibus, & ff. de re iud. Felin. in cap. penult. de re iud. n. 14. vers. ubi sententia dum dicunt, in hoc requiritur, ut nihil omnittatur in causa: nec succumbens aliquid voluntariè concesserit victori, ut cæteris præjudicium generetur.

339 Et loquendo de sententia lata ex consensu partium, aut conventione litigantium, aut ubi iura producenda, & alleganda non fuerint producta, ut non præjudicet successoribus, & quomodo, & ex quibus etiam præsumptivè & ex fama probetur collusio, latissime prosequitur Mieres de major. 4. part. quest. 15. a prin. que

340 incipit à n. 91. qui quidem post plurimos alios n. 102. & 103. tractat, quando sententia lata fuit cum procuratore, mortuo jam domino, & possessore majoratus, qui mandatum dederat, an præjudicet successoribus, & numeris seqq. quando lata fuit contra possessorem majoratus à iudice, qui in veritate iudex non erat, & quid quando à iudice recusato per possessorem, postquam ipse à reculatione destitit.

342 Et inde æquè subsequitur, ac est dicendum, quòd sententia lata & obtenta, eaque decisa per iuramentum delatum victo condemnato, non præjudicat cæteris. Ita Innocen. Antonius de Bu. Panorm. quos citat Felin. in d. cap. penult. de re iud. d. num. 14. & num. 15. Peregr. de fidei. d. art. 53. num. 62. exactissime plura hinc inde adducens Pinell. in d. l. 1. part. 3. sub n. 5. vers. unde videtur dicendum, quòd sententia, ubi extendit etiam si

343 iuramentum sit litis decisivum, ex Felin. ubi sup. allegat in contrarium gl. in Lingenum, ff. de statu hominum. Et tandem cum supra dictis veriore sententiam & opinionem hanc dicit, aliis contrarium tenentibus

344 relatis; suam fundamentis late comprobans ex eo, quòd hæc non est legitima probatio, quæ fit per iuramentum, quem omnino vide.

345 Et tandem dicendum est, quòd si executoriales fuerint obtentæ virtute confessionis factæ in causa ab administratore legitimo, & eo, qui de ea te primum

partes occupat, ut quia confessus sit aliquam qualitatem præjudicalem, vel ad Ecclesiam, seu dignitatem aut Universitatem, non pertinere, tunc adversus Ecclesiam, & successores exequi non poterunt, quia non præjudicant, quia confessio hæc non egreditur personam confitentis, in tertii præjudicium, Bart. & Imol. in l. facta §. si hæres, ff. ad Trebel. Alex. in l. sape n. 126. & 127. Ant. de But. in cap. cum super, & Ab. in c. penult. 346 de re, ubi Felin. n. 16. sequitur Peregr. de fideicom. à 53. num. 61. & optime plura applicans fundamenta, & auctoritates doctissimus Pinell. in l. 3. part. 3. sub n. 5. ante finem. Cod. de bonis maternis. Tu tamen per distinctos confessionis voluntaria, aut necessaria casus, vide eod. dem Felin. Alex. Peregr. omnino, & hunc articulum latissime prosequitur optime declarans Mieres, post plurimos alios, in tract. de major. 4. part. quest. 14. à n. 35. cum multis seqq. in noviori impressione, ubi num. 36. & seqq. quòd quando antecessor in majoratu constitutus non iuste percipere à vassallis aliqua iura, & mandat successoribus, ut ea non exigat à vassallis, an teneatur tali præcepto, & declarationi stare successor si non est ejus hæres; qui quidem num. 52. cum seqq. hoc quòd de sententia lata super confessione possessoris majoratus, ut non præjudicet, diximus, mirabiliter declarat ut procedat quando ex sola confessione sequuta est sententia, secus autem si cum confessione concurrerent aliæ verisimiles probationes, ex quibus iudices moveri possent ad sic sententiandum, & dicit ad propositum notabile consilium Bal. inter virum & uxorem lib. 1. & aliis applicatis doctriinis; & hanc opinionem ex multis corroborat Tiraq. in l. si unquam, verbo donatione largitus n. 100. cum seqq. C. de revocac. donationib. & infinitos penè Doctores congestit in proposito Mieres ibi, qui quidem d. quest. 14. n. 55. tractat post alios, quòd sententia lata ex confessione litigantis super nobilitate non præjudicet filiis, & successoribus.

Ex quibus omnibus rectè deduces, executorem non excedere, dirigens executoriales adversus eos, quibus vel tacite, & ex propria vi & natura sententiæ, vel expressè nocent etiam nondum vocatis, cum non sint legitimi contradictores, nec possint executionem executorialium, etiam inter alios obtentorum, impedire, & iis quæ late dicta sunt.

Quinta & ultima regula fit in hac materia, ut sententia lata in individuis, aliis etiam non vocatis præjudicet, ut loquendo in servitute, quæ est individua, juxta text. in l. 2. si de verb. oblig. in §. cum similibus voluit gl. per text. ibi in l. qui aliena §. ult. verb. præd. ff. de negat. gest. gl. & B. in l. de communi in prin. & ibi B. ff. eod. tit. Angel. in d. l. 1. §. si tamen hominem. Ant. Imol. & Roma in vers. ex iis. Ant. in cap. causam el. 2. qui filii sint legit. Imol. in l. ult. & ibi Alex. col. 15. vers. advertendum est in hoc, ff. de re iud. idem Alexan. in l. sape n. 48. ff. eod. tit. Panorm. in cap. penult. col. 4. de re iud. Tiraquel. in tract. res inter alios acta, numero 59. Peregr. in tr. de fideicommiss. art. 53. prout etiam è converso in re individua sententia lata pro uno ex consortibus prodest aliis, ita quòd res iudicata pro uno ex condominis, confederariis, coheredibus, aut eonfideicommissariis, aliis etiam proderit, & oberit, quemadmodum & è converso, l. loci corpus, §. si fundus, ff. si servitus vendicet. Peregr. ubi proxime d. n. 43. in prin.

Quam esse tenendam regulam dicit Rebuf. ubi proxime notans, sibi ipsis in hoc fuisse contrarios Bar. & Innocentium; eam tamen limitat, ut procedat in servitute jam constituta, prout loquitur d. §. si fundus, & d. l. si de communi: secus in constituenda; quia super hac lata sententia inter aliquos aliis nec prodest, nec nocet, cum in ea non reperitur terminata regula nostra, & facilius retineatur jus jam constitutum, quàm de novo inducendum, leg. patre furioso, ff. de iis qui sunt sui, vel alie. jur. & ita etiam resolvit Bar. quem sequuntur recentiq.

recentiores in d. l. vers. ex his ff. de verb. oblig. & Alex. qui hoc multum commendat, d. l. sape.

353 Cui alia & sexta finitima est regula, ut scilicet ubi duo, aut plures sunt habentes, quilibet eorum jus insolitum, si alter eorum agat, & rem in iudicium deducat, sententia adversus eum lata, quæ in iudicium transierit, consumit, & perimit jus a iorum. Et ea est ratio, quia de eademmet re & causa non nisi semel non autem plures quæri oportet, leg. licet §. si ff. de nante, campo. stabul. §. cui §. idem ff. de accusat. Exemplum fit in popularibus actionibus in quibus de iure publico agitur, & quæ cui libet de populo competunt l. 3. ff. de popularibus actio. l. eum qui §. in popularibus, ff. de iure iur. per quæ quidem iura hanc doctrinam notavit gloss. in l. 2. C. quibus rei iud. & sequitur Alexan. in d. l. sape n. 33. Peregrin. d. art. 53. n. 41. quòd idem esse dicunt ipsi,

355 & Alex. esse in quasi popularibus, veluti cum opponitur aliquis defectus, ad restringendam electionem, nam lata semel sententia pro electo, quæ in iudicatum transierit, ulterius querendum non est gloss. in cap. cum delict. in verbo, iudicatum de electione. cum pluribus aliis adductis ad Alex. & idem est in publicis iudiciis, juxta text. in d. l. si cui §. isdem, glof. scribentes gl. in l. 2. Alexand. in d. l. sape n. 34. & Peregrin. ubi proxime n. 41. ad si. circa quæ videndus Avend. de exeq. 1. p. c. 4. n. 31. Math. de Afflict. in consil. Sicil. rubric. 37. lib. 3. c. 4. n. 12. Greg. Lopez in l. 10. verbo, assi como de ellar; tit. 11. p. 3. qui plures recenset opiniones, quas vide, & quas supra adduxi à n. 322.

357 Hinc idem esse, dicendum est in duobus reis credendi, qui ex eadem causa jus habent, nam res adversus unum ex eis iudicata, alteri quoque obest, quòd probat text. juxta secundum intellectum glossæ in l. ex duobus reis, & sequitur B. in 4. q. Angel. & latius Franc. Aretin. sub n. 9. Alexan. in d. l. sape n. 42. Peregrin. in d. art. 53. n. 42. qui omnes rationem reddunt, & validissimam quidem, quia alter ex correis agendo, litem contestando sibi præoccupat jus actionis, ad text. in l. fideicommiss. §. plerumque, ff. de leg. 3. & ex hoc inferunt Alexan. in d. l. sape n. 15. & per eum Peregrin. d. n. 42. quòd ubi essent collegatarii, aut fideicommissarii jure conjuncti, sententia adversus primò agentem lata, jure præoccupationis per litem contestationem alium fideicommissarium excluderet.

360 Et ulterius hæc tenus dictis à principio circa tertios oppositores executorialium executioni, respectu & ratione suæ possessionis, unum non omitam addendum, quòd iste talis tertius debet docere de possessio ne vera, & iusta; alias sit fraudulenta, & dolosa, illi non prodest, nec impedit executionem rei, quæ absque dubio ab eo esse auferenda, probat Covarr. c. 16. n. 4. vers. sext. Marius Giurba dec. 62. n. 3. & alterius in dec. 12. n. 18. prope finem. Cephal. consil. 225. & conducunt quæ nos sursum à n. 94. quæ possessio fraudulenta & dolosa præsertim in præjudicium tertii non transfertur in accipientem, nec exit à potestate domini, etiam si rem dimiserit, late Giurba post magnam catervam Doctorum d. decis. 22. n. 20. & per totam, & nos obiter supra n. 201. & quòd tertii possessio iniusta non impedit executionem sententiæ late post Castrenf. in l. vis, per illum text. C. de proba. Carocius de exception. 69. d. n. 31. cum seqq.

362 Amplius etiam erit notandum, ut iis casibus quibus diximus, tertio non officere sententiam inter alios latam, fallit, (& datur pro cautela,) quando fuerit citatus, etiam si non compareat, quia tunc sententia illi præjudicat. Aymon. consil. 12. n. 8. Boët. decis. 183. à n. 49. cum seqq. Gozadin. consil. 103. n. 12. plures citat pro hac cautela Jacob. Canc. 2. part. variar. resol. c. 16. à n. 59. Giurba decis. 1. n. 31. Decian. consil. 54. n. 6. post Ill. Craver. & alios, faciunt bene. quæ post alios dixi supra n. 15. & 16.

Et insuper ea quæ diximus de oppositionibus, quæ sunt per tertium executioni sententiæ, applicare poteris ad executiones, quæ fiunt vigore instrumenti garantigati, quia purificantur, tradit Ro. consil. 77. n. 4. & 7. Covarr. in pract. c. 16. in fin. Menoch. de presump. l. 3. presump. 13. n. 10. Venius decis. 304. ad fin. & bene in terminis advertit Jacobus Canc. variar. resol. 2. part. cap. 16. n. 95. & nos ex aliis Doctoribus alibi etiam diximus, præcipuè cap. 5. n. 100. hac 4. p.

Illud insuper non dissimulabo, tertium, qui compa-ruit, ad impediendam executionem, non prohiberi, si succumbat, ordinariè denuo agere, ut ex pluribus resolvit Vinc. de Franc. decis. 289. n. 2. p. 2. Jacob. Canc. variar. resol. 2. p. cop. 16. sub n. 81. quòd fallit nisi de iure hujus tertii oppositoris plene cognitum fuerit in iudicio executivo. Canc. ubi proxime, ubi etiam quòd si de exceptione opposita plene fuerit cognitum, si nihilominus fuisset expressè reprobatæ, amplius opponi non poterit, ex Paulo de Castro in l. qui Rome. §. duo fratres ff. de verb. oblig. n. 7. de quo nos suo loco fusius.

CAPUT IX.

Ab executeore, executionem faciente in quantitate, seu rebus minimè in executorialibus nominatis, aut aliter comprehensis, an, & quando appellationi denegans declarationem, vim commisisse dicetur, ubi plurimi casus adnotatione dignissimi inferuntur.

SUMMARIUM.

- Executor sententiæ naturam & tenorem imitatur, 1.
- Sententia jus est strictum, n. 2.
- Sententia super una re vel rei parte lata, non continet aliam, nec etiam aliam partem, n. 3.
- Sententia de una in ipsa expressa, ad aliam non expressam extenditur, n. 4.
- Sententia super certis bonis cum dictione (maxime) alia non expressa non includit, n. 5.
- Dicto (maxime) nihil operatur circa non expressa in sententia ibid.
- Condemnatio requirit scripturam, & non scripta in sententia non veniunt, n. 6.
- Sententia non extenditur ad augmentum rei limitatæ, num. 7.
- Sententia nunquam continet ea de quibus in iudicio non fuit actum, nec in iudicio cognitum, n. 8.
- Sententia lata super una re ex pluribus petitis, non extenditur ad alias, n. 9.
- Pluribus rebus in iudicio generaliter deductis, sententia lata non omnibus præjudicat, sed tantum in prosecutionis, & in quibus sit fuit contestata, n. 10.
- Nisi pars malitiosè distulerit alias res prosequi, n. 11.
- Excedit executor se extendens ad aliam rem, seu quantitatem non expressam, n. 12.
- Excedit executor se extendens ad aliam rem extra expressam, n. 13.
- Ab executeore excedente de re ad rem, vel de quantitate ad quantitatem, appellationi deferendum declarabitur, num. 14.
- Excedit nuntius qui habet in mandatis ut me ponas in possessione unius rei, & ipse me ponit in possessione alterius, n. 15.
- Excedit executor exequendo in alia re quæ non fuerit iudicata, n. 16.
- Mandatum ubi est certum & limitatum, quia probabiliter excedit executor, est nullum ab eo gestum, n. 17.
- Mandatum ut sit limitatum ad incertum liquidandum, D d d 4 propter